

Kapitola č. 30: Epilog

„Tak jaké to bylo, být jednou vyřazená z finále? Nežáríš?“ zeptal se Kurtis Lary s lehkým úšklebkem chvíli po Annině pohřbu. Ani jednomu z nich nebylo do smíchu, spíš naopak, ale někde v hloubi duše tušili (*věděli*), že Anne nechtěla, aby kvůli ní nějak truchlili. A i když to moc nešlo (a slovo „piliny“ od té chvíle vždy uvrhlo Kurtise do nostalgické nálady), snášeli to.

Očekával ránu, nebo alespoň vražedný pohled, ale Lara jen tiše zavrtěla hlavou. Hleděla na rakev, co postupně mizela pod zemí, a trochu se pousmála. Když jí lovec démonů vzal kolem ramen a pokusil se jí odvést, podrazila mu nohu a on s heknutím přistál na navlhlé zemi. Vrhla po ní ublížený pohled, ale ona se jen zakřenila a nabídla mu ruku, aby mu pomohla vstát. „Trošku. Ale přece na tebe kvůli tomu nebudu hnusná, nemyslíš?“

„To zní fér,“ zamručel a vyhrabal se zpět na nohy. „Jdeme?“

„Jdeme. Ve tvém případě spíš padáme.“

„To nebyla moje vina!“

„A čí asi?“

„Nějaká haksna, Laro Croftová, nějaká odporná haksna mi podrazila mou krásnou nožku.“

„Muhaha...“

Jak pomalu opustili bránu hřbitova, zdálo se, že se Annina fotografie na přichystaném náhrobku mírně usmála.

A jak se dvojice dobrodruhů vydala směrem k Lařinu panství („Nezavřela jsem před odjezdem Winstona do lednice?!“ vyjekla Lara zděšeně a hnala se k domovním dveřím), když se ze dveří vyhrnul Zip a Winston se svým věčným čajem („Uf, tak nakonec ne.“ „Co ne?“ „Neptej se...“), vše se zdálo být v pořádku.

Tedy...možná. Ale kdo ví? Navíc za předpokladu, že máte pod jednou střechou sarkastickou archeoložku, až příliš aktivního lovce démonů, počítačového génia a zaníceného přinašeče čaje v kulichu?

Kdo ví...

KONEC

Povídka vznikala od 29. 3. 2005 do 8. 2. 2008. Tímto moc děkuji všem čtenářům, kteří měli tu trpělivost, že Po Spáčově pádu (ASF) dočetli až sem a vydrželi to s těmi dvěma pošťuchujícími se dobrodruhy až do konce. Ave piliny!